

הרב חנן שאלון

לעולם לאות לבני מדי, שלא יהיו עוד בקרה ובעדה. הקריאה אל כל העמים, השקועים בכל רפש השומאח, בכל מעמקי הרישע והבערות, בתהומות החשך היותר מזחירות: "הנכם כלכם קדושים, כלכם בניו לד', אין הפרש בין עם לעם. אין עם קדוש ובחר בעולם, כל האדם הוא קדוש בשוה" — זאת היא הקרחת האנושית. שהיא הקרחת החדשה שממנה טובל האדם, שממנה גוע תנוע ארץ כשכור והתגדרה כמלונה, וכבר עליה פשעה נמלה ולא תוסף קום", עד אשר יפוח היום ויפקוד ד' על צבא המרום בברום ועל מלכי האדמה על האדמה. הכבוד המרומי וההיקפת לשחקים, שהמינוח מתמרת בהם, מוכרחים לפול ולהעקר מיסודם. העולם צריך שיכיר, כי לא בהוגה אדם, באמרת אמונה מתוארה לבדה, די לאדם לעוף לגן-עדן, וכל אצור הרעה, הרצח והתעב, הספון בכל חדרי רוחו, בדמו ובבשרו, יכול להשאיר בעיניו וממילא הלא איננו צריך צדק ולמוד, רכוז ועליה "לית דעמיד מחזירא", מונותיו, גם הרוחנים, מצויים לו בכל זמן ובכל מקום, "ודמיון מעייה לבני אינשי". קץ יושם לכל אותו החשך, יכיר האדם וידע, כי כל עמלו צריך שירוכז לטוהר הנפש, האפשרות של הטוהר בתוכנת העמים טעונה היא מילוי של רכז, שחונן כבר מאז ע"י אותה ההכנה הגדולה, שהפליאה יד ד' לעשות ע"י אותה האומה הנפלאה: "לבוה נפש, למתעב גוי, לעבד מושלים, מלכים יראו וקמו שרים וישתחוו, למען ד' אשר נאמן קדוש ישראל ויבחרד", "הן עד לאומים נתחיו נגיד ומצוה לאומים הן גוי לא-יחדע תקרא וגוי לא-יידעוך אליך ירצה, למען ד' אלהיך ולקדוש ישראל, כי פארד", החפץ של העמדת גוי אחד בעולם בתור ממלכת כהנים וגוי קדוש, שהוא צריך להיות למופת על האור העליון האלהי החודר בחיי העמים, שרק בהיותו מצוי ועומד, בהיותו חסון וחפשי, בהיותו שב לבנינו ולאשרו, אחרי כל חופשיותו המרובות בעבר, אחרי כל נסיגותיו הקשים, אחרי כל צרופיו ולבוניתו בשבז עם כל דעותיו ועם כל קניינו, עם כל רכוש נשמתו וכשרון חייו, עם כל טהרתו הגופנית, הגועית והאמונית, עם כל תוכן ההופעה האלהית, שהיא לו למורשה ושגולת ארצו מגדלתו ומרחבתו, או ע"י אותה הידידות הפנימית שהוא יכול להראות לאומות העולם תחת כל המשטמה והרדיפות אשר קבל מהם. ע"י כל הכבוד וההשתוממות אשר כל הגוים כולם יכולו להראות עליו תחת כל הכוז והחרפה אשר ספלו עליו, ע"י כל אותה התשווקה של ההתחברות והרעות עם עם ד' אלה עם נחלת ד', אשר סגולת הקודש במרחתה לטהרת החיים ספונה בו, אשר רק ע"י חקוי ארץ ע"י הדרגה של העמקה דרית ויכלה היא לצאת אל הפועל במדה הגונה גם בשאר העמים בכל האדם אשר על פני האדמה. — אז יבורר לכל, כי סגולת הקודש אינה כגולה זלה, שיכולה להנטל בכל ידיו מסואבות, כי אם סגולה העולה בעמל גורא במסירת נפש קבועה, וע"י זכות נחלת קודש של אבות, לבנים נשאי עולם כאהבה ושומרים דרך ד', בכל עז, או יוסרו פני הלוט מעל כל העמים והמסכה הנסובה על

יסוד הרשעה, שהיא מתפצלת לעבודה זרה ולמינות, הוא בא לבקר מקום לסיגי החיים, למותרות המציאותיות שבהיה זבאום, במוסר ובחפץ, במפעל ובתפוגה, לתן להם גודל ושלטון בתוך הטוב והקודש; לא לטהר את הקודש, כי לא לטמאו ולסאבו, אמנם מקומה של עבודה זרה הוא מבוחץ, עומדת היא במקום הוהמא והמותרות המגושמות ומאופלות, ומבקשת את בצורים ואת שליטתם והתגברותם על כל תוכן קודש והתעברותם עמו בכל האפשרות. גדולה ממנה היא הרשעה הצמונה הארסית של המינות, שהיא מחפשת לה פינה בעצם הקודש, "שממית בידיה תתפש והיא בהיכלי מלך", מתאמצת היא להשאיר את כל זיהמת העולם, את כל הגמות הגופניות, ואת כל הנסיות הרשעיות האחרות בגוף הגם, בפנימיות יסודיו החמריים, ולעלות עמו אל האושר של הקודש, שהוא מיד מתחלל ומסתאב בנגוע בו היד המסואבה, לא שעת ד' אל קין ואל מכהני מפני הרשעה שהיתה בו אחרו; אותו הרצח, שיצא אל הפועל אח"כ, היה גבו וספון בכח גם בעת הבאת הקרבן מפרי האדמה, וקרבן זה תועבה הוא הוא הוא המגביר את כל כח רע, והחטאת הרובץ על הפתח הוא מתגבר ומתאמץ ע"י ריה ת קודש שהוא קולט אל קרבן ומחפכו לתכונתו, כה טובבת והולכת היא הקינות הרשעה, החפצה שתיטב בעיני ד', שד' ישעה אליה ואל מנחתה ובחובה יודעת ויא היטב, כי מאס ד' בה ופניה נופלים וחרה לה מאד וכעפה אגור בחוכה, ובכל עת מצוא הנה יד הרוצח מתגלה, צביון החטאת, שאליה תשוקתו של הדם הקיני, מתראה בכל תועבתו. יסוד המינות, שלעגה על דברי חכמים ועשתה שמוח ב ישראל פנימה, אשר אמנם מפני היד הגדולה מלאתי כח ד' אשר בחיי האומה לא הצליחה להרוס את השתות, בכל זאת הכינה לה קורים, אשר צלחו להיות לארג של מחסה כוז על פני עמים רבים, החלפה האלילות במינות, לא התוכן הפנימי הוטב, כי לא העמדה, התואר החצוני גוהץ כמעט, אבל המטרה אחת היא, לא לקדש את הרצון, את החיים, את העולם הגם ואת הפנימיות המוחתית ע"י כל אותו הסדר המוכן לכך בעצת ד' הגדולה, שיסרה חוקבע בישראל, בגוי קדוש, ומתחפצתיותיה יוכלו עמים רבים לינק, כל אומה לפי הכנה, לפי מוסרה והכנה הטבעית, הקיסטרית והגועית; לפי השכלחה ומצבה הגיאוגראפי והכלכלי, וכל התכנים החברתיים והאישיים שלה המסטרפים לזה. — לא זאת היא מגמתה, הקינות עשתה באדם את מעשה המפעל הקרדי בישראל. הקריאה של "כל העדה כולם קדושים ובתוכם ד'" היתה קריאה ליעגת לכל תוכן הקודש ולכל הרוממות וההכנה החופית, הדרושה להעשות עד שיהיה הקודש מבוסס בחיים באמת, שיהיה מובטח מכל פגם וסאוב, שלא יהפך לרועץ ולצרה היותר גדולה של העולם, על כן התרחח הדבר שירד חיים שאולה, להאבד מתוך הקול והלהיות